

som anført, og denne Antagelse gaa de fleste Aktielove ogsaa ud fra.

Nu siger Advokat Winther i sin Artikel i „Berlingske Tidende“, at man ikke ønskede disse Aktier ud, før Selskabet var sikkert. Det er umaadelig ædelt, næsten saa ædelt, at jeg aldrig har hørt noget lignende; thi ellers plejer man at være tilfreds, naar Aktiekapitalen er til Stede. I enhver ny Forretning er der et Hazardmoment af Betydning, og det var der selvfølgelig ogsaa i dette Tilfælde. At Aktieselskabet derfor venter paa at sælge Aktier, til det havde vist sig, om man havde taget fejl eller ej i sin Bedømmelse af de Muligheder, der var for Fortjeneste for Selskabet, er altså ædelt. Jeg tror, man kan nøjes med at forlange af Bestyrelsen, at den skal have undersøgt, om der virkelig fra Begyndelsen har været de Aktiver til Stede, som Aktiekapitalen angiver, og Hr. Winther synes ifølge sin Artikel selv at være en lille Smule i Tvivl om, hvorvidt Værdien var til Stede i det Omfang, den til Firmaregistret anmeldte Kapital angav. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette, det ligger langt tilbage.

Jeg vender tilbage til de senere Aar og siger, at uagtet der var en vis sund Tvivl hos Hr. Advokat Winther til dette Aktieselskab, har Selskabet indtil 1902 givet Udbytte, der er udbetalt Tantieme og henlagt til Reservefond. Indtil 1905 i alt Fald noteres et Udbytte, som ganske vist ikke fordeles blandt Aktionærerne, men henlægges til den voksende Reservefond, og der angives stadig fuld Dækning for denne Reservefond og for Aktiekapitalen og Kreditorerne.

Pr. 1ste Januar 1906 kan jeg dernæst se, at der findes et Regnskab. Det maa i øvrigt findes, selv om det ikke udleveres, thi Selskabet er jo pligtigt at føre Bøger. Af dette Regnskab vil man se, at der er fuld Dækning for Aktiekapitalen — og, desuden for Reservefonden paa omtrent 200,000 Kr. —, det vil sige fuld Dækning for 1 Mill. Kr. udover Dækning til Kreditorerne. Jeg skal ikke spørge, om det var i dette Regnskab, der blev henlagt nogle og fyrrityve Tusinde Kr. til Reservefonden som Overskud. Dette Regnskab vil Hr. Winther ikke fremlægge, men det behøves heller ikke, for der er noget, der i Juraen hedder Modsætningsfortolkning og Modsætningslutning. Har jeg to Punkter, kan jeg vide, hvor den Linie vil gaa, der skal forbinde disse to Punkter, og jeg kender tilfældigvis to Regnskaber i 1907. Jeg skal straks komme ind paa disse Regn-

skabers Natur. Deraf og af de Oplysninger, der findes i Greens „Fonds og Aktier“, kan jeg i hvert Fald se, at Regnskabet af 1906 giver fuld Dækning for Aktiekapitalen, for Reservefonden og for Kreditorerne. Halvandet Aar efter kommer der et nyt Regnskab af 1ste September 1907, en ny Balance. Denne Balance er meget kortfattet men kan dog læses af dem, som have Øjne. I denne Balance af September 1907 er hele Aktiekapitalen og hele Reservefonden forsvunden paa 100,000 Kr. nær. 900,000 Kr. ere gaaede op i blaa Røg; men der er dog Dækning til Kreditorerne i dette September-Regnskab, altsaa for 1½ Maa-ned siden. Det kan ses af Regnskabet, og det paastaar Hr. Winther ogsaa i sin anden Artikel i „Berlingske Tidende“ positivt, og vi maa jo tro, det er rigtigt. Kammeradvokaten siger meget skønt: Hvad vedkommer det Kreditorerne, naar der er Dækning for dem og yderligere 12 pCt. i Behold? det angaar ikke en nyfgen Kreditor. I „Berlingske Tidende“ af 21. Oktober udtrykkes det saaledes: „Status pr. 1ste September 1907 (viser) fuld Dækning til Kreditorerne plus en Aktieværdi af 12 pCt.“ og længere nede: „Jeg ser nu ikke, hvorledes Kreditorerne skulle kunne angribe Bestyrelsen paa Basis af en Status, der viser fuld Dækning til dem og mere.“ — I Artiklen af 24de Oktober hedder det: „i et Tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke paa noget Tidspunkt har været Tale om eller Frygt for at spille Fallit . . .“

Alt er i sin Orden, siger Hr. Winther, hvad klage de over? Kreditorerne faa i øvrigt ikke Regnskabet at se, saa om dette er mere eller mindre rigtigt, er ganske ligegyldigt. Her turde Hr. Kammeradvokaten ikke have husket ganske rigtigt. Han burde vide, at i den Børsbog, „Fonds og Aktier“, der kommer ud hvert andet eller tredje Aar, staar Regnskabet, og han burde ogsaa vide, at hans Bankforbindelse ved Besked. Og nu kunde det tænkes og maaske ogsaa bevises under Eds Tilbud, at en Kreditor har spurgt en Bankforbindelse, om denne turde give Aktieselskabet Kredit for et vist Beløb og faaet det Svar, at for dette Beløb var Selskabet godt nok. Saa viser det sig da, at Kreditor har nogen Interesse af, hvad Bankforbindelsen faar at vide, fordi han igen spørger Bankforbindelsen.

Vi have altsaa to Regnskaber, Regnskab for 1906 og Regnskabet 1½ Aar efter, hvor 900,000 Kr. ere forsvundne, et Regnskab, for hvilket Hr. Winther hæfter